

2016. május 22. – Szentháromság vasárnapja

Búcsúbeszédében Jézus így szólt tanítványaihoz: „Még sok mondanivalóm volna, de nem vagyok hozzá elég erősek. Amikor azonban eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet titeket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek. Minden, ami Atyámé, enyém is. Ezért mondtam, hogy az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek.”
Jn 16,12-15

A Szentháromság Isten életének, pontosabban, minden élet misztériuma. Minden, ami van, magában hordozza a Szentháromság titkát, fölfoghatatlan mélységét. Az Atya minden élet forrása; a Fiú megmentője, megváltója az életnek; a Lélek pedig éppen azáltal, hogy megszenteli, éltetője mindennek, ami él. Ily módon a teremtett világ titka az egység, az együttműködés, az oszthatatlanság. Ezeket nézzük meg közelebről.

Az ember csak a tanulás által lehet együttműködővé. Tanulás nélkül az élet nem állhat fenn. Ám ennek a képességünknek az értelme és célja az együttműködés. Ahhoz, hogy élni tudjunk, tanulni kell. Például meg kell tanulni látni. A gyermek nem egyszerűen körülnéz és lát. Ahhoz, hogy lásson, az agyának el kell sajátítani a látás funkcióját. Ugyanígy a kisgyermek az ujjával elkezd tapogatni, mindent megérint, szájába vesz, így ismeri (tanulja) meg a körülötte levő világot.

Ennek az egésznek az az értelme, hogy együtt tudjon működni bennünk az a sok-sok képesség – látás, tapintás, beszéd, stb. Aki a tanulás képességét öncélúvá teszi, tehát arra törekszik, hogy mások fölé emelkedjen, az nem csodálkozhat azon, ha minden, amit tett, a végén majd megkérdőjeleződik.

Az ember abban különbözik Istentől, hogy míg Isten oszthatatlan – a Szentháromság életében –, addig az ember széteshet, azaz a környezetével és saját valójával is meg tud hasonlítani. Ha például valakinek az egyensúly központja megbillen – vírustól, betegségtől, vagy valami mástól –, abban a pillanatban már nem is olyan egyértelmű föllátni, körülnézni, valamit szemügyre venni, hiszen minden imbolyog. Az ember ilyenkor látja, hogy a bensője is egy másodperc alatt darabjaira tud hullani, és képtelenné válik összehangolni a cselekedeteket, a mozdulatokat, a tekintetet.

Mit is jelenthet az ember számára az együttműködés? Akkor értjük meg ennek a lényegét, amikor rájövünk arra, hogy a legapróbb, a legjelentéktelenebb dolog is fontos szerepet tud betölteni az életünkben. Aki már egy kicsit szédült, vagy elveszítette az egyensúlyát, tapasztalhatta, hogy elég, ha csak egyetlen ujjával megérint valamit, falat, korlátot, a másik embert. Egy ujj érintése az egészséget stabilizálja. Ehhez hasonlóan, minden nap egy jó cselekedet egyenesen tartja a lelket. A napi imádság kikezdzhetetlen következetessége biztosan tart minket.

Akivel még nem pörgött a világ, az talán nem is tudja, hogy maga a látás is stabilizál. Ha valamit fixen látsz, akkor megszűnik az imbolygás. Milyen döbbenetes olvasni emberi életek krónikáiban, hogy azok, akik fogságban voltak, nap, mint nap megnézték szeretteik képét, s ez erőt adott nekik.

Mennyire fontos lenne nekünk is naponta megnézni a szívünkben élők képeit. Nem csupán kitenni az asztalra – mert azt egy idő után már észre se fogjuk venni –, hanem minden nap elővenni a tárcából, a belső zsebből, és engedni, hogy egy pillanatra megigézzenek minket. Vagy egy feszület, egy ikon, pillanatok alatt képes összekapni az embert.

Jézus mondja: „Tanuljatok tőlem, én szelíd vagyok és alázatos szívű.” Az Úrral való együttműködés azt jelenti, hogy tőle tanulunk szelídséget, alázatosságot, azt, hogy a legkisebb dolgoknak is mély jelentőséget tudunk tulajdonítani. Nem csodákat várunk az élettől, hiszen tudjuk, hogy az Atya, a Fiú és a Lélek mozdít, terel, irányít, és olyan együttműködésre készítetnek, amelynek a csodája a szeretet kiteljesedése, azaz Isten életének megnyilvánulása a világban. A Fiú számára az Atya a fix pont. Látja az Atyát, és amit az Atya tesz, azt cselekszi ő is. Az emberek fölismerhetik, ha másból nem, legalább a cselekedeteiből, hogy ő az Atyához tartozik. Nem együttműködik, hanem tökéletesen, oszthatatlanul, szétválaszthatatlanul egy vele örökkön örökké. Erre hív minket. Egész lényünk, szervezetünk, bensőnk arról árulkodik, hogy a tökéletes együttműködéshez Jézustól kell tanulnunk. Csakis ez után lehetünk társai egymásnak, Istennek – a szeretet által.

Amen.